

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus

**Tordon Ákos meséje nyomán
saját élménnyel kiegészítve**

Tüsszents doktor

Városszéli zölderdőben, a Pilisi parkerdőben Rókavárban élt Rókáné a hegyesorrú kis rókaival kettesben.

Közeliükben az öreg tölgyfa legfelső ágán kismókus ugrált vidáman az őszi lombok között, s ahogy lepillantott az ágak közül, hát mit látott, hát kit látott? Egy apró, hegyes orrú kis rókát látott.

- *Hová, háová, apróka, hegyes orrú kis róka?*-kérdezi a kis mókás mókus.

- *Majd bolond leszek az orrodra kötni, te fán ugráló bozontos farkú légtornász. Különben is, világkörüli útra megyek, neked elárulhatom!*- válaszolt a róka.

- *Mennék veled, de én csak ugrálni tudok.* -néz szomorkásan mókus.

A rátarti kistróka az őszi levelek között gyorsan kifutott az erdő szélére, ám ott egy nagyot tüsszentett, ijedtében megfordult és visszafutott a Rókavárhoz.

-*Beteg lettem! Jaj, nagyon beteg lettem! Erdőszélen tüsszentettem. Hazajöttem, édesmamám.* -mondja s máris lefeküdt az ágyába.

Rókáné ijedten nézi csemetéjét, s kérdi hamar:- *Hát mi történt? Hova fussak, kihez menjek? Ki gyógyít meg fiacskám? Talán a piros sapkás harkálydoktor megsegít!*

Rókamama árkon-bokron át szaladt a harkályhoz, a beteg fák gyógyítójához, de az nem volt otthon. Tanakodott, mit tegyen, kihez forduljon most nagy gondjában.

Ahogy gondolkodott, tüsszentést hallott. Bizony a kis rókafi tüsszentése volt.

Szegény Rókamama hanyatt-homlok hazaszaladt, ám mit látott, a kis róka már nem feküdt az ágyában, épp világjáró kis bundáját öltötte magára, s vidáman mondja:-*Tüsszentettem! Meggyógyultam!*

Rókamama ámuldozva kérdi:-*Ki gyógyított meg, apróka?*

A kistróka komoly képpel mondja:- *Hát Doktor Tüsszents, senki más!*

Rókamama eltűnődik:-*Tüsszents doktor? Még sose hallottam róla.*

A kistróka huncutul súgja:- *Ne búsuljon, édesmamám, biztos hall még róla eleget.*

Az apróka, hegyes orrú kistróka elindult, hogy világot lásson és meg sem állt a szomszédos kerek erdőig. Kis idő múlva hegyen - völgyön, reggeltől estelig mást sem lehetett hallani, hogy egy tudós doktor lakik az erdőben és kiírta ákom-bákom betűkkel a rendelő ajtajára, hogy:

**Itt lakik, Doktor Tüsszents, aki világkörüli útból hazatért,
mindenkit meggyógyít, tudásával kikúrálja, akármilyen baja van!**

Először a kismadarak repkedtek a Rókavár felett, tanakodtak. A piros mellű pirók, a széncinege, a fenyőrigó nem hitt a szemének.

Tódultak a Csodadoktorhoz az erdőlakók, de voltak köztük makkegészségesek, akik aztán sápadtan, betegen távoztak a félelemtől.

A Csodadoktor kisoróka, az hegyesorrú apróka csalafinta hangon fordult a betegéhez, az öreg Rókához.

- *Hát kedves komámuram! Nagy a baj! Kímélje magát, keveset egyen, keveset igyon. Látom, hogy rossz bőrben van.*

Az öreg róka méltatlankodik.- *Én bizony nem vagyok beteg, egészséges vagyok, mint a makk. Kutwabajom sincs! Csak kíváncsi vagyok kicsit.*

Róka, a csodadoktor:-*Hát, épp ez a baj, de látom, amit látok.*

Az öreg róka hüledezve kérdi:- *Ugyan, mit lát Tüsszents doktor?*

A Csodadoktor máris közli:- *Látom, hogy nagyon beteg a szeme állásáról, a füle hajlásáról, az orra hegyéről. Hallja, amit nem hall?Látja, amit nem lát?*

- *Igaza van, bizony nem látom, nem hallom* -válaszol az öreg róka,
- *Na, ugye! Súlyosak a tünetek, de ne féljen, ne remegjen. Meggyógyítom hizott libáért vagy kurta farkú nyúlért.*

A mezőn-erdőn élők ettől a naptól fogva náthától és betegségtől félve, aggódva, sűrűn kopogtattak Tüsszents doktor ajtaján.

Egy napon Rókáné is elindult, mert a nedves őszön megfájdult a háta meg a dereka, a Rókavár ajtaján kilépve kosarába rakott egy kövér tyúkot, meg egy hizott libát, egy hájas kappant meg nyúlpástétomot és mondogatta útközben:

- *Megkeresem a Csodadoktort. Nem sajnálom én tőle a földi jót, csak gyógyítson meg.*

Lassan ballag Rókáné a kosárral, s a Csodadoktor házhoz ér.

Kinéz az ablakon a Róka, azaz már nem az apróka, hegyes orrú kisoróka, mert idő közben nagy róka lett a csalafintából.

- *Jaj-jaj, megjött Édesmamám. Jaj, mi lesz, ha megtudja, hogy nem is vagyok csodadoktor. A derékfájását meg úgysem tudnám meggyógyítani. Jaj, megtépázza bundámat, ha felismer.*

Gyorsan kerekét oldott a botcsinálta Csodadoktor, a minden hájjal megkent hegyesorrú nagyróka.

Szegény Rókáné még most is ott ül a hóban, fagyban, a jeges szélben a Csodadoktor üres háza előtt, ha ugyan közben meg nem unta a várakozást. Az egyszeri, apróka rókafi meg úgy elszaladt, hogy a kóbor szél sem akadt rá többé.

Hogy mi lett a Tüsszents doktor betegeivel? Hát rájöttek a **csalafinta ságra**, és egyszeriben meggyógyultak, elszégyellték magukat, mert semmi bajuk sem volt.

A Pilisi parkerdőben már csak a mókus látja Tüsszents doktor lábnyomát, s tanakodik, merre járhat, mitcsinálhat mosta csalafinta hegyesorrú rókafi.